

ling, jeg førte med Landstingets Udvalg om denne Sag, enedes vi derfor om at indsætte en Bestemmelse om, at de Fordringer, der var erhvervede efter den 8. September 1908, ikke kunde benyttes til Modregningskrav mod Kassen. Videre kan jeg ikke udtale mig angaaende dette Forhold, og det forekommer mig, at det ogsaa maa være tilstrækkeligt.

Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) ankede atter over, at der er gaaet saa lang Tid hen, inden jeg fremlagde dette Forslag. Dette Forslag maatte jeg snart kunne være kommen til Klarhed over, mente det ærede Medlem, idet det kun har til Hensigt at forhindre, at en Kreditor kunde gaa til Skifteretten og lade Sparekassen erklære fallit. Deri tager det ærede Medlem fejl. Dette Forslag har ogsaa til Hensigt at fritage Indenrigsministeren for den Forpligtelse, som Indenrigsministeren ubetinget har til, som Forholdene have udviklet sig, snarest muligt at erklære Sparekassen fallit. Det, jeg har krævet Tid til, er at faa undersøgt, om jeg kunde øjne en Mulighed for, at Den sjællandske Bondestands Sparekasse kunde rejses paa ny. Jeg tror endnu paa denne Mulighed, og hvis jeg ikke troede derpaa, havde jeg ikke andet at gøre end straks at erklære Kassen fallit. Men da jeg, som sagt, tror paa en saadan Mulighed, har jeg fundet det forsvarligst at anmode Lovgivningsmagten om, at jeg indtil videre maa se bort fra Bestemmelsen i Sparekasselovens § 8. Det er det, det foreliggende Forslag gaar ud paa.

Det ærede Medlem spurgte mig, hvorledes jeg troede, at en Overenskomst kunde slutes mellem de interesserede Parter, og navnlig, hvorledes der kunde slutes Overenskomst mellem Smøreksporthforeningen og Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Dertil vil jeg sige, at det er selvfølgelig kun de deri interesserede Parter, som afgøre dette Forhold; det er de i Smøreksporthforeningen interesserede Mejerier, der have at tage Bestemmelse om, hvorvidt de ville gaa paa Forlig med Sparekassen eller ej. At en enkelt Sagfører har gjort en Opfattelse gældende, som strider mod andre retslærdes Opfattelse, er ikke saa underligt. Det skulde gaa mærkeligt til, om Jurister kunde blive enige om ret meget mellem Himmel og Jord, havde jeg nær sagt. De ere netop interesserede i, at en Sag kan ses fra mere end et Synspunkt, ellers bliver der ingen Processer. Hvis to Sagførere se en Sag under samme Synsvinkel, vilde der aldrig være

Tale om Retsstridigheder. Men man skal ikke lade sig afskrække af, at en enkelt Sagfører har gjort en særlig Opfattelse gældende. Jeg er ikke i Tvivl om, at mange Sagførere ville melde sig til Tjeneste under den foreliggende Situation, det har jeg set ved andre Lejligheder, hvor saadanne Kalamiteter ere indtraadte. Jeg haaber paa et Forlig, en Overenskomst mellem Smøreksporthforeningen og Den sjællandske Bondestands Sparekasse, og saa snart jeg øjner dette Forlig som sikkert, eller man i alt Fald kan gaa ud fra, at det betingelsesvis vil kunne slutes, vil der fra Regeringens Side hurtigst muligt blive taget fat paa at udarbejde et Lovforslag angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt Den sjællandske Bondestands Sparekasse overhovedet kan rejses eller ej.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) har ingen som helst Ret til at sige, at hvad jeg har til Hensigt, er kun at trække Sagen i Langdrag, at komme med dette og andre Forslag for at hale Tiden ud, til Valget er forbi, og at komme saa let ud over alle de vanskelige Spørgsmaals Løsning som muligt. Det ærede Medlem har en livlig Fantasi — det kender jeg af mange Aars Erfaring —, og han har ikke nogen stor Tro til sine Medmennesker i al Almindelighed og slet ingen til sine Modstandere i Særdeleshed. Jeg forsikrer det ærede Medlem, at det er ikke Regeringens Hensigt at trække denne Sag i Langdrag, men tværtimod saa hurtigt som muligt at fremsætte et Forslag for Tinget desangaaende. Jeg tilbageviser derfor den Beskyldning, som det ærede Medlem tillod sig at rette imod mig.

Finansministeren (Brun): Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg svare det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) med et Par Ord. Med Hensyn til Suppleringen af Bankkomitéen forholder det sig ikke saaledes, som det ærede Medlem mener, at jeg har en Indstillingsret overfor den anden Autoritet, det er mig selv, der supplerer Bankkomitéen, det er mig, der udnævner de paa-gældende. Hvorledes disse Udnævnelser komme til Verden, i Kraft af hvilke Betragtninger fra min Side de vedkommende Mænd blive udnævnte, haaber jeg, det ærede Medlem ikke vil forlange, jeg skal gøre Rede for. Det er noget, jeg gør paa mit Ansvar, og det har ikke noget som helst med Bankkomitéen at gøre. Det ærede Medlem lod til at have meget gode